EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

Gent | Laura Serrat | Actualitzat el 08/04/2020 a les 12:07

Maria Jesús Isart. El vestit infinit

RETRATS.Â Un vestit de color violeta reposa sobre una taula de fusta. Ã‰s la peÃ§a de la sastreria La Disfressa que mÃ©s estima Maria JesÃºs Isart. Amb les mans, acaricia els botons negres i el teixit de vellut del vestit. Se l'acosta al rostre i l'olora. Entre les teles, intueix el perfum del seu pare. Ell sovint es vestia amb aquesta disfressa per interpretar papers dalt de l'escenari.Â
Foto: Marc Prat.

Els anys han volat però la Maria Jesús conserva la peça com una de les joies de la botiga. El negoci és un autèntic museu de vestits d'època amb gavardines, barrets de copa i faldilles de campana que brillen com si fossin noves gràcies a l'agulla i al didal de la Maria Jesús. Ella practica l'art de la restauració. Enlloc d'arraconar les disfresses més velles i descolorides, els treu la pols i els dona una nova vida. Des de fa més de quaranta anys, regenta el negoci de lloguer de disfresses de Manresa que té com a clients els actors teatrals que es posen en la pell d'un personatge, però també aquells que volen lluir un vestit únic per Carnaval.
El vestit adquireix un to fúcsia amb la llum del sol que entra per la finestra. La Maria Jesús el col·loca en un penjador al costat d'altres disfresses de colors. Roses, turqueses, verds, vermells i grocs. El pis de La Disfressa està ple de vestits llargs, corones i màscares venecianes. És l'atmosfera d'un conte de fades on sembla que els objectes puguin volar. La Maria Jesús s'atura al davant de la prestatgeria on guarda guions teatrals antics escrits per autors manresans. Agafa un llibre amb les pàgines esgrogueïdes i l'obre. De la llunyania, li arriba el so del seu pare recitant versos dalt de l'escenari. Ella va créixer en una família que estimava el teatre. Era la més gran de cinc germans i sempre acompanyava el pare als assajos. «Era un artista que escrivia poemes, interpretava i pintava els decorats», destaca. Mirant el seu pare va aprendre a trepitjar l'escenari i a interpretar papers. Avui dia, encara continua fent teatre amb el grup l'Espantall.

La Maria Jesús observa les arracades brillants que es va posar per interpretar l'obra "Ventafocs" anys enrere. La botiga està plena de records de la seva joventut. Avança a pas lent per les cambres cobertes de vestits preparats per cosir. En una butaca vermella li sembla veure la seva silueta juvenil posant fil a l'agulla a les teles. Només tenia vint-i-dos anys quan, juntament amb dos socis més, va posar-se al capdavant del negoci, l'any 1979. En aquella època es va tornar a legalitzar el Carnaval, després de la dictadura franquista, i encara hi havia reticències entre la població per sortir disfressat al carrer. «Tot i així, molts s'hi atrevien i venien a la botiga a demanar vestits d'època. Com que no coneixia l'estil de cada període històric me n'anava a la biblioteca a buscar informació i l'endemà els rebia amb els models preparats», explica. Durant els primers anys, la Maria Jesús tenia por davant d'aquelles muntanyes de roba inacabables. Amb el pas del temps, però, es va adaptar a la botiga i la botiga es va adaptar a ella.

Com les pàgines d'un llibre, la vida de la Maria Jesús ha anat corrent. La seva història va lligada a la sastreria i a cadascun dels vestits que conserva. L'ambient màgic de la botiga l'influencia fins al punt que confessa que si pogués tornar a la casella de sortida estudiaria literatura. «Sempre m'acompanya una llibreta i un bolígraf. Passejant trobo vells, senyores i infants que podrien ser els personatges d'un conte». La sastreria podria esdevenir l'escenari d'una història fantàstica. «Què passarà amb les disfresses quan em jubili?», es pregunta. Retorna la mirada al vestit violeta que portava el seu pare. Ell ja no hi és, però el vestit continua viu a través d'altres cossos. El vent del temps bufa i s'emporta històries, però l'essència d'una ànima pot restar amagada darrere les teles d'un vestit violeta.